

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB26 : 1852

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB26 : 1852", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 25*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2008 , s. 41.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb26-txt-shoot-n42.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 25

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

NB26:42

#

Undseelse. Den Extraordinaire.

Plato siger i »Lovene« (dette er citeret efter Röttscher: Aristophanes und seine Zeit Berlin 1827. p. 85.86.) at det der binder Mskene i Lydighed mod Lovene er Undseelse. (αἰδώς.)

Deri ligger det Msklige, at det at være den Enkelte, Undtagelsen er Frækhed.

I Umiddelbarheden er denne Undseelsens Magt som binder de Enkelte i Følgsomhed mod de[t] Almene egl. Dyr-Bestemmelsen, de ere ikke saaledes reflekterede i sig, at de kunde udholde at være forskellige fra de Andre, at skulle være forskellig fra de Andre vilde være den rædsomste Qval.

I reflekterede Tider er det saa ofte kun Msk-Frygt der cujonerer de Enkelte til at være som de Andre, saa bliver Abstraktioner som Publikum, hvilket egl. er »de Andre« Tyranen.

Dog bliver ogsaa den ethiske Sandhed, at Msket skal have Undseelse for at være forskellig fra det Almene, hvor meget end maa fastholdes, at dette let kan blive Sophistisk, naar man ikke passer paa, hvad der skal forstaaes ved det Almene, at det ikke er udenvidere hvad til en given, maaskee fordærvet Tid »de Andre« udtrykke.

Tag nu den Extraordinaire. Ogsaa dette hører med til hans Lidelse, at han ikke kan undgaae at forvexles med slet og ret Frækhed, der sætter sig ud over det Almene. Dette kan ikke undgaaes, thi Berettigelsen ligger i det den Extraordinaire har at bringe; men det er jo implicite tilstede og sees egl. ret først naar han er død.

[a] Som Undseelse forbyder at blotte sig at blive nøgen, saaledes er det en Undseelse, der afholder En fra at opgive det Skjul at være som de Andre og at blottes som den Enkelte. – Det er derfor en Lidelse at blive den Extraordinaire, medens det dog alligevel er Sandhed, at han hvis han er den sande Extraordinaire skal være det, Lidelsen er, at de Andre maa ansee det for Mangel paa Undseelse, og at han selv i Anfægtelsens Øieblik maa ansee det saaledes.